

Nagy-Körös, jun. 26. 1857.

12513/1132

Kedves Miskám! Valóban rosszult esett, hogy a viszontlátásnak közelebbi időt el kellett marasztalni, holott arra, már mint bizonyossá ígértettünk; de rosszult esett nem oly értelemben, mintha e miatt rátok legkisebb nehézségünk is volna, mert meg vagyunk győződve, hogy jönnek, ha jöhetnek. Kegény jó kis komáromi bajor bennünket is kiválóan érdekelt, adja isten, hogy a fürdők mellett vízszállítók építéségét! Sajnálata, hogy, hogy minderről igen kevés "nyári" nap volt, hol epehol szél, s általában - pár napot leszámítva - még mindig oly hűvös idő, hogy marokinszák is becsületesre válna, az ilyen idő pedig fürdőhasználatra nem igen alkalmas.

En még most sem vagyok elhatározva, mit tegyek a nagy vacatiónal. Budára menni, nem tudom ér-e valamit, mint az augusztus közepe előtt az ér. vírgyák miatt bajosan indultak, nekik és veje. vége felé haza kellene vennem. Mit ér a vízgyógyul ennyi? Akkor meg vírgyógy-e az ott Buda, ki, jó volna-e Graefenberget? Végre használna-e valamit a víz? Mind ezt én nem tudom, legsajátoságosabb pedig, hogy mincs is kitől megkérdenem. A nem vírgyógy- orvos vállat vonit az ily boldogságra, annál mindgy, megyek, nem megyek; a ki vírral gyógyít, az mind a világot odavonná. Így én nem tudok kisérti orvosi tanácsot kérni. Na allopathától kisérti. Szanálás orvosságára forrás és laza, a homoeopatha koplal, tat &c de az egyik se mondja, menjek Budára, vagy Graefenbergre. A budai vírgyógyító pedig természetesen azt fogja mondani: oh igen, tessék, jó lesz. (nekem mindenesetre.).

Meglehet, minden nagy felszelet mellettével szepen itt maradok, vagy legfőlebb Szabotára megyek. De magvallom oda sem vagyok, mert ott most nagy komédiát tennének velem, hadd felejtsek egy kisérti az arcképes. Furcsa az, hogy az ember ily bús kedélytel oda menjen, hol minden ravasz úgy fogják lesni, mint oraculumot. En nem vagyok már a lakomák, hostok és virágok embere?

Mindazáltal ne gondol, hogy mostanában többet, vagy csak annyit is szeretnék, mint előt. Fejreigáson ugyan még tart, de mértékletes élelmód s egy kis testmozgás mellett tőrhető állapotban, s ha nem víz, de nyugodt kedélytel vagyok. Csak a hűvös és társas nem szeretem,

legörömvesebb vagyok család magányomban. Iskolai dolgaim elfoglalják időmnek nagy részét, a mi fenmarad előlrom egygyel és mással. Verset nem írtam öst óta - legalább semmi egészet; majd eresszül prozais írok. Keptelen az, mily rossz az én prózám, régóta nem gyakorolván azt. A Csengeri stem, lejebe, ha telik, küldök valami prózát, az új m. museumba is frándelrom. Nyelvettemi s aesthetico-literaturai dolgozások, morzsolások. Így, barátom, kinek lora nincs, járjon gyalog. De a munka, bármilyen lassan halad, enyhén, s nekem az kell.

Kisvőrekor és Dinküsdben is vendégeim voltak Pestről: Csengeri és a késő Hunfalvi, meg Toldi Terence. Az utóbbi nem nyugodott meg kulmi epok-törököt nem olvasni neki, s a Toldi képekével (arar a mi képekkel) nagyon megvols elégedve. Birtatott erősen: de én nem tenyeg vöbte' a parasztoknak. Sok ember még ma is ars híri, arét is arar valaki vepies verses hogy a paraszok guskeusát eltalálja. (Stáxx Károly a na, pokban ment it ad rendfesterő helyere, Kun Miklósra. Négy napig nálam időzött. Edes anyja is velt jött. Sokat emlegetünk benneseket, - remélem de sem haragxot na's Karolyra. Beris Mentovisról, ki jól van Erdélyben, de azt se báma, úgy hízem, ha Körösön volna)

A más kéren Pestről ars kérdőre'k völem, nem lenne-e kedven egy újon állitandó kereszt. iskolában a magyar nyelv és irod. tantervél felvállalni, melyhez mintegy 1400 pför frándék kaprolni. Ez kép pörk, kívált ha nem Pefien volna, de én mégis kísérőleg feltekem, nem arét, mintha Körös vly rendkívül keres. nem, de mert ily kedélyállapot mellett nem értek bátori, vágot, hogy maguud egészen új viszonyok köke' vösem. Arban még most is egyre sarkalnak - elváróm mikor lesz a vég megállapítás, mennyi dolgom lesz, kitől függ. gök &c. de inkább híjsem, hogy na fogadom el, mert iródom a válozástól. —

Gyenge! Semmi Miklós-nak ez átvett napig sem vála,
szólta. Gyönyörű legyen vagyok én, még is.

Olvasd-e a barátságfelhős verses? Na igen, úgy is,,
terez engem, ha nem, akkor nem magyarázhatom ki jobban.
L—szny—ynak becsületére válik, úgy-e? Engem is fel,,
szólított az a jó ur, aranyokas igazán sokas, sokas, de
én legjobb akarát mellesz sem reherém meg, bevezet állá,
poton miatt.

A Kemény-féle vállalatban már magam is nagyon bírom.
Esem bírom pedig — reikennél: mert nekem új évre alig lesz
nagyobb elbékítő költeményem. Mikor jöhet ki a verse,,
id? A dal is romános vegyítésre jár az életem — de
már túl is vagyunk rajta, tehát hagyjuk ezt.

En idős barátom, semmi féle jótálmára nem pályá,,
zok. Ötvenre fűz, töltés fűz. Nem pályázok pedig
nem valóban elbékítő, hanem mert nem névre lejárt az
effele dolga, — idekötve még a versírás is. Na se kopar,
szólta! I é alatt, én meg önkéntem 10 évre való, bár
különben elég jó húsbán (vagyis az!) vagyok. Mind
a mellet távol legyen, hogy halni öhajjra, én bírom
fesznek élni, ha csak enyhén állapotban is — még egy
jó darabig, de ha nem lehet, akkor se törődöm fo,,
kat. Ez nekem most a legégettebbest philosophia.

Most pedig, idős Miklós, ne kívánd zölen, hogy
még a tuljós lapos is be írjam, mert nem sebek, hanem
fogadd legfontosabb írásaimat és esőkomat, az utóbbis az
én kedves szövege komáiskám reikére, kinek állapotát
senki sem méltányolhatja több reikével, mind is, ki
használt bajban vesződom. Isen adjon nektek, édesem,
desztelebb napokat — áldjon meg minden jóval úgy a
mint én kívánom.

Barátod
Aranybános

X